

[Chr. Christensen]

politiske virkelighed, men til gengæld har været meget optaget af at få fremsat forslag, der kan bringe virkeliggørelsen af et socialistisk samfund nærmere.

Når jeg har sagt det, skal jeg også erkende, at forslaget om stop for priser og avancer samt de indkomstpolitiske indgreb er et skridt i den rigtige retning, og at de kan være med til at påvirke betalingsbalanceunderskuddet positivt.

Men med en accepteret lønstigning på godt 6 pct. er det efter vor opfattelse en så svag indkomstpolitik, at man bliver nødt til at gribe til en kraftig finanspolitisk stramning, det vil sige større skatter og afgifter med deraf følgende omkostningsstigninger, større arbejdsløshed og forringet konkurrenceevne. Det er åbenbart også det, man har gjort. Det bliver navnlig erhvervslivet, der får dette at føle, og ganske særligt landbruget, som igennem en særbeskatning på 400 mill. kr. bliver berøvet de positive virkninger af kronens nedskæring. Da skatten ikke bliver fradragsberettiget, får staten stort set hele devalueringsevnen på de 700-800 mill. kr. hjem i kassen.

Det er, som om man glemmer, at visse råstoffer i landbruget også stiger på grund af devalueringen. Dertil kommer, at mange landmænd har store tab ved devalueringen, fordi de har optaget lån i udlandet. Det er dog positivt, at regeringen stiller 200 mill. kr. til rådighed for de landmænd, der er i akut krise. Det accepterer vi. Men den førømtalte særbeskatning rammer landbruget på et tidspunkt, hvor den gennemsnitlige indtægt placerer erhvervet i lavlønsumrådet, og hvor snesevis af landmænd står foran at skulle forlade deres hjem, fordi de ikke kan klare udgifterne længere. Da pakkelsen så yderligere bebuder en ny beskatning af jord og fast ejendom, er det nok svært for en landmand at se lyspunkter forude.

Pakkelsen kan forekomme som et slag mod investeringslysten i Danmark. Den er på visse områder initiativdræbende og også beskæftigelsesfjendsk. Den positive stimulans gennem indkomstpolitikken går jo tabt, når stimulansen til investeringerne samtidig reduceres.

Statsministeren sagde i redegørelsen smukke ord om aktiv erhvervspolitik, om nødvendige ressourcer og effektiv markedsføring til fremme af dansk eksport. Det var gode ord,

og det er vigtigt. Men hvor er egentlig inspirationen og opmuntringen i pakkelsen til erhvervslivet til at påtage sig yderligere investeringer for at få oprettet nye arbejdspladser og øge produktionen?

»Det er regeringens faste overbevisning, at der må tages et særligt hensyn til de lavest lønnede«, sagde statsministeren i går.

»Derfor fastholdes forhøjelsen til marts af satser og garantibetaling med 75 øre. Herudover forhøjes garantibetalingen for de lavest lønnede pr. 1. marts med 120 øre som kompensation for de bortfaldne dyrtidsportioner.«

Vi mener ikke, de lavest lønnede får for meget i løn, absolut ikke, men hvordan vil man hindre, at der sker en afsmitning opad, og hvad vil man gøre over for dem, der eventuelt lader sig smitte? Eksemplet fra Information forleden giver stof til eftertanke.

Kristeligt folkeparti er ikke imod, at medarbejderne får en rimelig repræsentation i selskabernes bestyrelser, men vi må sige klart nej til forslaget om obligatorisk overskudsdeling med centrale fonds. Forslaget giver ikke medarbejderne reel indflydelse eller direkte medbestemmelse eller medansvar for den enkelte virksomhed.

Kristeligt folkeparti vil derimod gerne være med til at fjerne de lovbestemmelser, der forhindrer virksomhedsledere og medarbejdere i at gennemføre en frivillig ordning, hvor medarbejdernes indskud forbliver i den virksomhed, de arbejder på, og hvor de får medbestemmelse, medansvar, udbytte, men også medrisiko. Det vil give større arbejdsglæde, større medleven og dermed også større trivsel.

Kristeligt folkeparti har været med til at slutte forlig om de indefrosne dyrtidsportioner. Det er dem, der nu foreslås overflyttet til Lønmodtagernes Dyrtidsfond. Vi finder, at de ca. 11 mia. kr., det nu drejer sig om, ligger bedst, hvor de ligger nu, nemlig i ATP-fonden. Vi ønsker ikke flere af den slags fonde oprettet.

Funktionærer på det private arbejdsmarked og de offentligt ansatte kan igennem taktregulering få ¾ af konstaterede lønforskelle udbetalt ved reguleringer, der forfalder til udbetaling i første halvdel af 1980, hedder det. Derefter er det slut. Men man vil alligevel sikre, at de offentligt ansatte ikke rammes af skævheder, ved at give dem en genopret-